

Căsuța Bobului de Grâu

LEȘEA ABUR ÎNCĂ DE DIMINEȚĂ DIN COTEȚUL GĂINILOR. Acolo, în încăperea ouătoarelor, era cald și bine pentru că stăteau împreună, așezate pe „pături” de fân, în schimb, aerul de afară era învăluit de ger, de un îngheț strălucitor, precum oglinda proaspăt lustruită.

În miezul decorului de iarnă, savurându-și acadeaua decupată dintr-un țurture de gheață, PestrîCioara, care croncănea după companie în singurătatea dimineții de gheață, auzi frânturi de glasuri șoptite în coteț.

O găină îngâna niște vorbe, foarte încet, ca să nu-și trezească suratele:

— Hai, du-te! Cine știe cui îi vei fi de ajutor? Hai, du-te!

Apoi, ușița cotețului se deschise, la fel de încet... Dar, în următoarea secundă, se porni o „alarmă” gălăgioasă!

— Închide ușa, Garino! Ne intră frigul în coteț! strigară găinile îmbufnate.

— Acum treziți-vă să facem înviorarea! E nevoie să încălzim din nou perea! le ordonă cocoșul găinilor care zăboveau încă zgribulite.

PestrîCioara privea printre scânduri cum toate înaripatele, în fruntea coșului, făceau antrenamentul pentru căldură. O adevărată gimnastică găini. Nu se putea abține să nu râdă. Dar observă că cineva se pitula prin spatele ei.

— Ha! Te-am prins! Unde te duci? întrebă PestrîCioara, poznașă.

— Să văd ce e dincolo de coteț! îi răspunse glasul misterios.

— Și mama ta știe? Te-a lăsat să pleci? Astăzi e așa de friiiiig!!! izbu-nou cioara.

— Da... Mama mai are o mulțime de pene! o lămuri din nou glasul n- os, care se dovedi a fi o mică pană de găină.

— Hai, hai, du-te până nu te vede cineva! O vei pune în mare încurcă-mama ta, știi? Ai auzit de găina scriitorului Hans Christian Andersen?

Băiatul Care a Chemat
Iarna

S-a dus să se culce, mângâindu-și buburuza de pluș. Ștefan zâmbea. Zâmbea și atât.

...

— Ați auzit?

— Ce să auzim?

— Un glas de copil...

— N-am auzit nimic, Fulgule. Ți se pare, i-au răspuns ceilalți. Vrem să dormim!

— Se aude așa: „Iarnăăă! Unde ești? Vino la mine! Vreau să vii la mine!”, le-a spus din nou.

— Noi nu am auzit nimic, i-au răspuns ceilalți, vădit deranjați de sporovăiala Fulgului.

— Se aude! Se aude! s-a entuziasmat el. De când sunt eu, nu am mai auzit pe nimeni care să ne strige atât de duios! De fapt, nu am mai auzit pe nimeni care să ne strige!

— Să mergem! Ne ajunge cât am iernat aici! a căscat alt fulg.

— Să mergem! Dacă el zice că a auzit un glas care ne cheamă... ei bine, nu ar fi frumos să ne aștepte bietul copil și să nu ajungem, a zis altul.

Așa că, din acea țară îndepărtată, unde e Iarnă mereu, au pornit, în acea noapte, mai mulți fulgi de nea, purtați de Vânt, spre altă

țară, de unde încă se auzea ecoul aceluia glas duios de copil.

Și au zburat, rostogoliți de Vânt, prin Vălul de aer rece, până la capătul unei păduri.

În urma lor s-a așternut zăpada, iar copitele unui cal din apropiere tocmai au făcut cunoștință cu ea! Au început să zburde peste neaua proaspăt așternută.

Legat de un stejar, calul se uita spre bordeiul de alături, dincolo de geam. Privea lung la bătrânul care se afla înăuntru.

Animalul necheza și bătea din copite, de parcă ar fi vrut să-l cheme afară și pe moș, ca să vadă Iarna!

Dar, deodată, a observat că plutește! O mantie de fulgi i s-a așezat pe spinare și calul a început să se miște, cu ușurință, prin aer!

— Care ți-e numele? l-a întrebat Fulgul.

— Ochiuț, Ochiuț mă cheamă!

— Ai vrea să vii cu noi? l-a întrebat din nou Fulgul. Avem mare nevoie de tine!

— Unde? s-a arătat curios animalul.

— Departe, departe, acolo unde un glas duios de copil încă strigă după noi. Mergem să-i aducem Iarna! i-a explicat el, sperând

Pe urmele Cucului în Țările Calde

CUCUL A PLECAT, DUPĂ CUM ȘTIȚI, CA MAI TOATE PĂSĂRILE, ÎN ȚĂRILE CALDE, SPRE MIJLOC DE TOAMNĂ. Și-a făcut o bocceluță în care și-a pus sandalele, șapca și ochelarii de soare, a prins-o în gheare și a plecat, după ce prepeleța a sunat din goarnă, iar ciocănitoarea a pus la pământ stejarul bătrân în care a stat tot timpul, cât a fost cald.

S-au aliniat în cârd și duse-au fost. Iar nouă... nu ne-a rămas decât să așteptăm să se întoarcă. Să treacă iarna și să vină înapoi păsările noastre. Uite-așa stăteam cu ochii ațintiți în sus, să văd cum se întorc cârdurile.

Cel mai mult așteptam Cucul! Și-apoi, în sezonul rece, când întrebam unde sunt păsările, primeam mereu și mereu aceeași replică: „Au plecat în Țările Calde!” Obositor răspuns. Așteptam altul de fiecare dată când întrebam. Dar nu... ele erau în Țările Calde, ca de obicei!

— Anul ăsta mă duc și eu să văd ce fac ele acolo, în Țările Calde! am spus eu, așa, deodată, când mă aflam cu mama pe marginea iazului, scâldându-mi aripa într-o bucatăcă de apă în care locuia un broscoi.

— Ce să faci tu în Țările Calde? Locul nostru e aici. Noi nu mergem în Țările Calde! mi-a răspuns mama.

— Și de ce nu? De ce noi, vrăbiile, stăm aici, în frig, și ele, „cucoanele”, merg în Țările Calde?

Mama a răs. Nu s-a mai auzit neam de neamul vrăbiilor să plece în Țările Calde! Așa că, pe când mama dormea, mi-am luat și eu bocceluța, am pus în ea ce am văzut că a pus Cucul și am plecat pe urmele cârdului, lăsate pe cer!

Am ademenit cu ciocul fiecare viraj de pasăre, fiecare oprire, fiecare zbor mai rapid sau mai domol, fiecare mișcare, până când... am dat de o furtună!

Mia Albina și Curățenia de Paști

CĂTEVA RAZE DE SOARE SE STRECURĂ PRIN PERDEA ȘI SE AȘEZĂRĂ PE FAȚĂ. O mângâieră ușor, șoptindu-i la ureche:

— Mia, e timpul să te trezești.

Dar Mia se întoarce pe cealaltă parte și oftă adânc.

— Nu acum... vorbi încet și se acoperi mai bine cu pătura.

Razele de Soare se așezară pe antenele aplecate și începură să o gâdile ușor.

— Hihihii, râse Mia! Încetați! Nu acum! Vreau să dorm!

— Mia, dar mai este numai o zipână la Paști și mama deja treabăluiește prin casă. Are nevoie de ajutor pentru cele două camere și la bucătărie! Sus, Mia! o îndemnă Razele.

— Să facă După treabă! Și Marc! Și tata! Eu vreau să dorm! M-am săturat

de curățenie! Curățenie, curățenie, curățenie! Bla-bla-bla! Numai despre asta am auzit în ultimele zile. Vreau să dorm!

Mia își trase pătura peste antene și adormi. Razele de Soare se strecurară pe sub așternut și i se așezară pe nas. Se sprijiniră în coate, zâmbind către albina care își întindea alene degetele.

— Bine, fie! Mă ridic! Ați câștigat! Le zise ea Razelor.

De îndată ce ea se ridică din pat, cele trei Raze, desprinse dintr-un mănunchi luminos, o scâldară pe Mia într-o mare de lumină!

— Ce dimineață minunată și însorită! O dimineață atât de potrivită pentru a da o mână de ajutor! o încurajară ele, după care își așezară lumina puternică a Soarelui, proaspăt răsărit, peste alte obiecte din cameră.

Însă, Mia simțea un nod în gât. Se anunța încă o zi de forfotă, de grabă, de așteptări, de planuri. O zi cu multe ordine din partea celorlalți!